

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

7. De peccato veniali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

manentibus integris : quod si Deus omnium, qui in peccato mortali sunt, deformitatem obviis quibusq; velut reducto velo spectandam daret, non esset qui non continuò velur à terribili spectro ocyus fugeret, ut contigit viro nobili, cujus Dominicus horrendam ob peccata animæ speciem precibus suis populo, qui præsens aderat, manifestam fecit, omnibus propterea se in fugam conjicientibus. In primitiva Ecclesia, qui post susceptum baptismum lethali culpâ se fæderant, omnes ferè (ut norat ex Areopagita, & S. Cypriano Cornelius à Lapide) à dæmone corripiebantur, ut ex tam deformis hospitibus, qui per baptismum & confirmationem expulsus fuerat, regressu, animæ peccantis turpitudine notaretur, hominesq; à peccando deterrerentur.

In Act.
Apost.

De erud.
Principis.
l. 3. c. 8.

7.
Hominē
deprimat
infra cā-
mes.

Vilitatem verò ejus collige ex his verbis S. Thomæ : Si in mortali peccato sumus, in inferiori sumus statu, quàm canis, vel porcus, vel bufo, cum simus debitores duplicis mortis, temporalis scilicet & æternæ; illa verò unicam mortem debeant, habeamusq; miseriam culpæ & pœnæ: stultitiam verò hujusmodi hominis ibidem declarat hac similitudine; sicut non est mirum si miles, qui castrum habet supra rupem inexpugnabile contra Do-

minum suum se erigat; valde fatuus verò ille censendus esset, qui de palea domicilium extructum incoleret, & rebellare auderet: sic homo fatuissimus est, cujus habitatio corpus scilicet ad calorem febrilem in ignem redigitur, nec ad ejus incinerationem ignis requiritur, si contra Deum se erigat, & peccando ad pœnam repetendam provocet.

Meritò ergò Vares Regius peccatum mortale vocat delictum maximum, quia maximum bonum avertit, & maximum malum illudque sempiternum accersit. Meritò sancti viri non tantum pœnas atrocissimas hujus vitæ, sed inferorum etiam cruciatus elegerunt potius quàm mortale peccatum admitterent. Utinam pierique, qui propter unicum peccatum mortale apud inferos lugent, hanc maturè mentem induissent!

CONSID. VII.

De peccato veniali.

TRia examinanda mihi proposui. 1. Peccati venialis apud Deum & animos Deo ple-nos æstimationem. 2. Eorum multitudinem. 3. Eorum igno-rationem.

Dei de peccato veniali judi-
cium

1.
Peccatum
veniale
quam er-
oium.

Peccati
venialis
odium
perendum
ex eius
punitio-
ne.

cium petendum est ab ejus in hac & in altera vita punitione : cum enim Deus justus & non puniat citra condignum, cum unicū peccatum veniale severissimè ab illo castigatum videmus, meritò de peccati malitia aliquam inde cognitionem haurire possumus; quemadmodum si patrem aliquè filium sibi amantissimum ob aliquam inobedientiam satellitibus triduo virgis acerbissimè lacerandum tradere conspiceremus, judicaremus continuo illam inobedientiam, quæ filio fortè levis videtur, à patre homine sapientissimo, & æquissimo non levem haberi. Ita cum in Scriptura sacra conjugem Loth versam videmus in statuam; gravis apparet punitione, sed si quæris causam: ea est unicus aspectus curiosus civitatis incendio non sine morientium clamoribus & complorationibus pereuntis. David numerari jubet populum in eo nescio quid de tam amplo in numerosum populum dominio voluptatis & gloriæ captans, & mox quot miserorum mortes Angelo percutiente inde consecræ? Propheta sanctus ab altero Propheta ad comedendum invitatur, & nimis credulus, quasi Deus mandatum revocasset, à leone occiditur. Hos omnes venialem tantum culpam admisisse cum multis existimo. Plura sunt hujusmodi divinæ a-

nimadversionis ob venialem culpam argumenta in veteri instrumento, & nonnulla in novo, quæ etsi nobis deessent, ipsæ purgatorij pœnæ, quibus venialia castigantur, quæ omnia martyrum tormenta acerbitate superant, satis ostendunt quàm Deo sit odiosa venialis peccati deformitas.

Jam verò quod ad Sanctos attinet, qui cum Deo regnant in cælo, non existimo quemquam illorum esse qui non mallet cælesti domicilio deturbari, & vivus in illis purgantium flammularum vorticibus ad Dei arbitrium volitari, quàm veniali culpâ contaminari: si enim inter Sanctos, qui in terris, caliginoso loco, degunt, unus è solitariis petiit à dæmone malo hospite potius vexari, quàm vanæ gloriæ afflatu infici; si alter lepram petiit, & impetravit ejusque putredine totus contabuit, ut læsæ leviter charitati in proximum faceret satis, si Magdalena de Pazzi omnes omnium carnificum cruciatus passuram se potius diceret, quàm vel minimum ordinis sui statutum non servaret inviolatum; multò magis credendum est beatos illos, qui quàm Deo cordi puritas omnis sit, & quàm è contra exosa omnis impuritas, in illo cælesti lumine propius intuentur, omnia potius subituros tormenta, quàm veniali culpâ inquinarentur.

X x x 2 Com.

2.
Et Sanctis
in cælo.

3.
Et iusto-
rum in
terza,

Complorationes Sanctorum ob admissam culpam venialem, quantum in illa mali delitescat, aperte loquuntur. Notæ sunt lachrymæ S. Catharinæ Senensis ob verbum temerè prolatum, B. Veronicæ ob levem oculis evagationem sacrificij tempore permissam; Alphonſi Rodrigues ob rhedam cranſeuntem temere & volatili oculorum jactu curiosè conspectam: nec credo quemquam illorum in his fletibus excessisse (ut rectè de se ostendit Maria Ogniacensis, dum moneretur ut in simili causa à fletu sibi temperaret) sed habuisse oculos nostris longè perspicaciores; quibus quanto lachrymarum diluvio culpa venialis digna esset, propius agnoscebant. Nec mirum, cum omnes omnium mortalium, quæ unquam à die prima mundi huc usque profluxerunt lachrymæ, ad unicam peccati venialis labeculam delendam non sufficiant, nisi Christi sanguis accedat.

Hinc S. Bernardus eos, qui iis vitandis non invigilant, injuriosos & blasphemos in Spiritum sanctum esse pronuntiat. Cavete deinceps, inquit, ne quis parva reputet, si quamlibet parva scienter delinquere convincatur: nemo dicat in corde suo: Levia sunt ista, non curo corrigere; non est magnum si in his maneam venia-

In conver-
sione S.
Rasli.

libus, minimilque peccatis: hæc est enim dilectissimi, impenitentia, hæc blasphemia in Spiritum sanctum, blasphemia irremissibilis. En quanta judiciorum de peccatis venialibus diversitas: tepidus ea levia, & minima, & curâ indigna judicat, hinc verò S. Bernardus quanta? Ita B. Rogerius auditus est sæpius dicere, se tantâ curâ vitare quodlibet veniale peccatum, quantâ vitaret maximum mortale; & S. Hieronymo teste Paula Romana sic levia peccata plangebat, ut illam criminum ream crederes. Ita idem homo, ait S. Gregorius, dum igne com-

Sed quod maximè hinc considerandum videtur, est istorum peccatorum in homine iusto multitudo. *In multis*, inquit Jacobus Apostolus, *offendimus omnes*. ubi verba illa pensanda, *in multo*, & *omnes*. Quis non contremiscat, inquit S. Augustinus, cum audit Apostolum dicentem *Omnes*? imò verò quis non se cum metu & horrore circumspiciat, cum legit S. Xaverium Indiarum Apostolum, virum tam sanctum, tam circumspicuum, & tamen lumine cælesti præditum in Epistolis dicentem se precibus totius Societatis

31. Nov
c. 1.

4.
Quarta
librorum
venialium
multitudo.

tatis referre acceptum, quod se innumerabilibus peccatis scaterere cognosceret? cum audit etiam Prophetam Regium dicentem: *Comprehenderunt me iniquitates meae, & non potui, ut viderem; multiplicata sunt super capillos capitis mei: quis numerat capillos capitis sui?* inquit S. Augustinus; multo minus peccata, quae excedunt numerum capillorum; minuta videntur, sed multa sunt: magna praecavisti, projecisti molem, vide ne arenam, hoc est minutis istis peccatis obruaris.

Sed quod magis timorem auget, est, quod ista peccata ignorantur. S. Augustinus agens de Samuele; quaerit quid in illo erat obnoxium punitioni divinae, ut dicatur tam de eo, quam de Moyse & Aarone: Vindicās in omnes affectiones eorum? Samuel, inquit, quid fecit infans ad templum datus; omnes aetates suas inter sancta Dei Sacramenta peregit, ab ineunte aetate famulus Dei: nihil unquam dictum est de Samuele, nihil ab hominibus. Noverat ibi fortē aliquid Deus quod purgaret, quia quod perfectum jam videtur hominibus, illius perfectioni adhuc imperfectum est. Quod deinde probat exemplo peritorum artificum, qui noverunt quid desit operi, quod à vulgo perfectum iudicatur: sed aliud, inquit, iudicat, o-

culus imperitus, aliud artificis regula.

Abbas ex Ordine Cisterciensi, ut exemplo esset suis, ad laborem communem cum ceteris discesserat, datā curā, ut si aliquis è Monachis aeger peius haberet, per vicarium à se constitutum extremum inungeretur, quod minoris momenti arbitrabatur, quam ut domi propterea remaneret; alius interim ex eodem cœnobio recēns defunctus ad Abbatem à Deo mittitur hæc nuntiatum: Quia officio tuo in iuvando tali moriente defuisti, injungit tibi Deus, ut septem Psalmos pœnitentiales pro hac negligentia persolvas.

Sed longè mirabilius est quod de P. Antonio Cyrnè viro sanctissimo Capucino narrat Flores Seraphici, qui ob sublimis orationis donum, & vitam austerissimam, multa que miranda opera omnibus venerationi fuit: hic post mortem, uti promiserat, apparuit valedinarij curatori; dixit que se pœnam damni gravissimam pati ob culpam, quam non adverterat, quam si cognovisset, numquam à se committendam, brevi tamen se æternis gaudiis periturum: interea in terra corpus ejus summis afficiebatur & honoribus, & contactu cæcutientē sanabat. Dices: An ergo ita ignoranter peccatur? Audi, quaeso, hæc super

6.
Quam graviter puaita.

Fol. 264.

7.
Etiam ignoranter commissa. Pal. 28.

Psal. 39.

Et igno-
ratio.
In Psal. 9.

Quanta
veneratione
multo-
do.

re Bellarminum super illum ver-
sum, *Delicta quis intelligit? ab oc-
cultis meis munda me, & ab alienis
parce servo tuo.* Pulchrè, inquit, in
Hebræo legitur ad verbum: Ignorantias
quis intelligit? ubi opponit ignorantiam
intelligentiæ, demonstrare volens, esse
difficillimum cavere peccata, quæ ex
ignorantia committuntur; quia tamen
verè peccata sunt & caveri potuerunt,
addit orationem, *ab occultis meis munda me.* Ita ille.

CONSID. VIII.

De morte.

1.
Rapimur
ad mor-
tem.

AD mortem raperis, mi ho-
mo, & velociter raperis, & insensibiliter,
& incerto ac dubio exitu, ac parum ad
illam dispositus; hæc quatuor propiùs
consideremus.

Velociter.

1. Velociter raperis; quia æquè
concitato cursu, ac sol ipse, qui dies
tuos facit, circumagitur, què constat
rapidius volui, quàm faceret celerrimi
volatus hirundo, quæ spatio unius
Miserere, vigesies totum orbem terrarum
circuiret. Ut hanc vitæ nostræ
velox simul, & instabile curriculum
nos obliviosi mortales utcumque
apprehenderemus, illam Spiritus
sanctus cum rebus fugitivis, & instabilibus
comparare

voluit, nebulæ, vento, fumò, hospiti
unius noctis, nuncio, navi poma
portanti, imagini in speculo transcursum
apparenti, & similibus: ipsimet
insipientes hujus rei non ignari dicunt:
*Transibit sapientia nostra tanquam
vestigium nubis, & sicut nebula
dissolvetur, quæ fugata est à radiis
solis.* Ut rectè dixerit S. Augustinus;
hoc totum quod nobis sæculum
videatur, punctum est, & quod tibi
tardum est, in oculis Dei breve est.

2. Maximè mirandum est nos
raptum illum non sentire: jam
pars vitæ abiit, & morti propiores
jam sumus, & tamen non sentimus,
nec quid desit aut super sit, anxie
inquirimus; similes homini, qui tot
nummos gestaret in bursa collo
appensa, quot annos esset victurus,
quorum tamen annorum numerum
ignoraret, ille quidem satis adverteret
singulis annis bursam nummo uno
decreescere, quot tamen restarent,
nesciret: aut qui cereum ardere
conspiceret, quo finito moriendum
sibi esset; videret quidem cereum
quotidie minui, sed quia ejus
quantitatem & durationem ignorat,
ad ista dispendia non attendit.
Sed hujus incuriæ & oscitantia
humanæ luculentum exemplum
habemus in Rege, cujus miserum
statum Deus aliquando S. Brigittæ
ostendit. Sedebat Rex in globo vitreo
coronatus, supra glo-